

Any II
NÚMERO

38

Barcelona 26 Janer
1878
PREU

2 cuartos

SUMARI

Cuatro gats: de Joseph Verdú. — Los homes (sonet) de Frederich Soler. — A Maria Beivé (poesia) de F. Clarassó. — Lo drapaire (poesia) de Joseph M.ª Codolosa. — Las vetllas: de Joaquim Comabella. — Lo qu' ara m' agradaria (poesia) de Narcís Campmany y Pahissa. — Lo testament de un poeta (epistola) de Vicens Baruta. — Escándol (cuento) de J. Almirall. — Tot pot sé (poesia) de Pere Poblador. — Lo crestall (faula) de J. Campamà. — A. Julia: de S. Mir. — Novas: de la Redacció. — Varietats de Varis.

CUATRE GATS.

Alment habém arribat en un temps que no hi habíam arribat may: es un escándol lo que passa: si senyors: un escándol: cada moment un se veu esposat á que *cuatre gats* li donguin mal de caps, enrabiadas y sustos de mort. Jo ja ho veig, com que estém en lo mes de Janer, es lo mes dels *gats* y naturalment fan de las sevas.

No 'ls diré mes sino que no fa gayres dias, va haberhi una revolució ó *gatada*, que no se si eran *gats dels frares* ó si hi habia embolicada alguna *gata moixa*, pero lo que es cert que tots eran ja uns *gats vells* ab uns bigolis qu' are mateix hi habia mes *pels* que partits á Espanya.

Donchs, si, com los deya, van causar mes sustos que no pas un petardo encés en la Plassa de S. Jaume; crits no 'n vulguin mes, ni en una sessió d' Ajuntament, y total, com alguns dels escándols de Barcelona, era promogut per *cuatre bestias*.

Figúrintse que á mitja nit se sentia esbufegar de una manera estranya ab uns *marrameus* que feyan mes por que un municipal cremat y al cap de vall eran *cuatre gats* que no se lo que 's buscaban pero 's coneixia que com casi totes las rahons venian de *faldillas* es dir, de *gatas maulas*: tenian una lluita d' amor.

Tots quatre que 's coneix que son de la brometa, son uns *gats*: l' un era blanch com las botinas de un transeunt del Ensanxe quan fa temps que no ha plogut, porque sino plou no 's rega. L' altre era un gat mes negre que las butxacas de un Mestre de Estudi; despres n' hi habia un de *vermell* casi com las portas de las botigas del carrer de Zurbano y un de *roig* com las gallas de aquell *sofocat* que *presidi* la funció del diumenje en lo teatre de Romea.

Tot aixó ho dich perque m' ho va semblar, perque sense que jo tingués cap *gat* ja saben que *de noche los gatos son pardos*, pero en fi aném al cas.

Comensan, com deya, á disputarse l' amor de una *gata* que segurament á tots debia perteneixe, cuan no n' hi havia cap que no cridés *Meu!* pero cridáren tant fort, que al fi despertáren á tres *gossos* que hi ha en diferents pisos de la escala que m' estich, y com que élls y 'ls *gats* tot lo dia están com lo *gat* y 'l *gos*, comensan á *lladrar* com si hi hagués *lladres*, perque saben ja que 'ls *gats* tenen las *unglas llargas*, y al sentir los estadants que 'ls *gossos* *lladren alguna cosa senten*, va córrer tothom mitj vestintse encare, cap á l' escala ab precaució, l' un, ab un llum d' oli, l' altre ab una candela, y l' altre ab un quinqué de petróleo, semblava una manifestació á l' Ajuntament per ferli véurer que encare hi ha *mes cera de la que crema*, y, que si bé *qui maneja oli los dits se 'n unta* queda també lo recurs del *petróleo*, encar que siga una llum *comuna*, ans que pagar *pels fanals* qu' éll fa.

Además del llum, donchs, anaba cada hu ab un arma ó altre, qui ab revólver qui ab sabre, y algú que també ensenyaba la *pistola*, tothom anaba ab lo *trip trap* al co' baixant l' escala ab un silenci com lo dia que en Figueras defensaba la Correspondencia de Barcelona.

Mientras tant los *gats* s' estaban quiets darrera de unas fustas que hi ha á l' entrada, y com que *no 's poden fiar de ayga que no corri*, ni *de gat que no mioli*, anában ab por remenant las fustas que veyan bellugar, y aixis que creyan haber trovat lo lladre, senten *marramai!* y veuen dos ulls mes verts que 'l coll de una levita suada.

Una rialla á coro fou lo resultat de la batalla y *cáes* hu s' entorná al llit, al veurer que habian trobat *gat per lladre*, recordant que som al mes de Janer y comprenent be que ans de alarmarse y agafar una arma contra ningú, es precis assegurar-se 'n á fi de no fer riure la gent, en cas de que resulti com casi sempre que lo que 's creu formal no arriba á ser mes que una cosa presa á la *calenta* per *cuatre gats*.

JOSEPH VARDÚ.

LOS HOMES.

SONET.

Se mouhen, van y venen, y, ferida
La corda que 'ls con mou, tots se bellugan:
Y, ó no pensan obrant, ó 'ls fronts arrugan:
Y crims y mals pensant passen la vida.

Moulos cobdicia, ergull, la vil malehida
Rastrera enveja, y en sos cors axugan
Aquestos fochs del pit, quantas fonts pugan
Dar lo conhort á *que* la pau convida.

Doncas, si aixis es l' hom, dexeulo lliure;
Dexèu qu' ell mateix castich vulga darse.
Té cordas, á n' al cor, pe 'l plor, pe 'l riure;
Y las tira; insensat! fins á matarse...
¿Que més venjansa donchs, dexantlo viure
Que veurer com se gosa en trocejarse?

FREDERICH SOLER.

Á MARÍA BELLVÉ.

IMPROVISACIÓ.

Avuy he vist un colom
y una má que 'l aguantaba.....
Lo colomet era blanch
pro mes qu' ell, la má era blanca.

Restaban d' hermós plomall
tupidas sas tendres alas
molt mes finas que 'l setí,
mes sa finor, no era encare,
com la finor de la má
de la má que 'l aguantaba.

Quan l' he vist, ¡ay! envejós
llurs parpellas he tancadas,
com desitjántne trovarm'
en lo lloch qu' ell se trobaba;
y foll per aytal penar,
y ab la peña deliranta,
m' ha semblat senti al colom
com si dés una besada
á la má mes blanca qu' ell,
á la má que 'l aguantaba.

Després..... ja res he sentit,
car mon ayma desmayaba
al esmentá ab desconhort
tanta dissort, pena tanta;
y ab los ulls llagrimiejants,
acondolit y ab frisansa,
he fet eixa poesia
pe 'l colomet inspirada,
pro mes encar per la má,
per la má que 'l aguantaba.

FRANCESCH CLARASSÓ.

LO DRAPAYRE.

I.

!Draps y ferro vell!

De lluny sento una veu trista,
Una veu que 's vá acostant;
Una veu que crida y sembla
Cuan crida, un geméch, un ay.

Ne será la veu que aixeca
Mariner desesperat
Cuan veu que las bravas onas
Destrossan sá fragil nau?

Ne será el crit de una mare
Que mira ab terrible esglay
Com la parca despiadada
Li prent son fill estimat?

O be es 'l últim crit que llenza
Algú que del mon s' envá

Y li dol deixar la vida
Y diner que ha arreplegat?
No comprench lo que pot ésser,
No se quin ser pot llansar
Tal crit que l' ànima jéla
Com si fos lo de un finat.

La veus' acosta, s' acosta,
Cada cop se sent mes clar,
Y es aquella veu tan trista
Una veu que crida ¡ Draps !....

II.

Aquí tenen Ecce homo
Negre, brut, espallifat
L' imatge de la miseria
Que pel mon vá passejant.

Al veure aquell ser raquitich,
Asquerós y acongojat,
A l' una ma unas balansas
Y al coll un grandissim sach,
Sento, no se lo que sento,
Es impossible explicar
Los terribles pensaments
Que acudeixen en mon cap.

Me sembla veure aquell ser
Alsarse imponent y gran,
Fent ab cáustica rialla
Befa de la humanitat.

Y m' apart que de sos llabis
Ab terrorífich parla r,
Surten paraulas tan tristas
Que á dins del cór me fan mal.

Me sembla que 'm diu detenta
Escolta y ab breus instants
Sabrás la Historia del home
Fins que mor desde que naix.

Veus aquet sach que tragina?
Regiral bé y trobarás
Provas que tot lo del mon
No es res mes que fullarám.

Aquí hi há un feix de paper;
Son diaris yá passats,
Que tal vegada contenen
Discursos fenomenals.

Ay, no 'ls toquis, no 'ls remenis
Que te embrutarás las mans
De pols; y la pols á voltas
Te algo que sembla sanch.

JOSEPH M.ª CODOLOSA.

(Seguirá).

LAS VETLLAS.

Eram al mes de Novembre quan lo fret ja comensaba á treurer lo nas, quan las vetllas son ja mes llargas que la quaresma, y las secas fullas cauhen dels arbres; en fi, lo temps en que al que no li agrada anar en teatros y cafés, lo fas-

ligueija passar pels carrers tot una vetllada del crú hivern.

Al costat de casa hi havia una botigueta de sabater ahont s' hi reunian uns quants vehins á fer lo solo; joch que l' amo de dita botiga hi era aficionat en estrem, y res lo deixava mes complasut que passar la vetlla al costat de la familia y alguns vehins que cada hivern tenian la costum de reunir-se en companyia d' ells.

Lo Sr. Pere, que aixis s' anomenava lo sabater, era un home lo mes modest del mon, may se 'l sentia ni piular; en fi, un home d' aquells que deixuclos trevallar á las horas y ja están mes trempats que un jinjol.

No era aixis la Sra. Pona, la seva dona; aquesta era una d' aquellas que per tot arreu se ficar, que tot ho tafeneijan fil per fil. Mare de Deu, quina dona! alló era un belluguet; ella estava enterada de lo que feya lo vehí del devant, del costat y de tot lo barri en pés. Si may sabia que alguna persona del vehinat patia de aquest ó d' aquest altre mal, ella li dava remey per curarse, puig ne sabia tants com un metje. Quan en una casa del vehinat estavan en questions de familia, ella mirava de un modo ó altre de ficarsi y apaciguarho. Prou la reptava en Pere mes de quatre vegadas porque 's ficava en la casa dels altres, pero ella sempre li tornava per-tota resposta: — Que hi farás, massa bon cor, no hi puch ferhi mes.

La Doloretas (que aixis se deya la noya del Sr. Pere) era una minyoneta de las més simpáticas y hermosas; trevalladora... com no 's pot comparar, sempre la haguéran vista al detrás de las vidrieras de sa casa, dali que dali; en fi una minyoneta d' aquellas que no 'n corren gaires.

*
* *

Ah! quantas voltas m' havia aturat á las vidrieras á mirármela fen véurer que miraba un parell de botinas! Y quantas voltas que havia sapigut per boca de algun vehí que 'ls vespres se reunian uns quants en sa casa á passar la vetlla, jo havia esclamat:

— Qui pugués ser un d' ells!...

Una nit que repelia aquestas mateixas paraulas, mentres me mudava lo coll de camisa per sortir un ratet á passeig; un cop llest, vaig dirigir-me á la cuyna per rentarme las mans y casual! al moment de treurer la galleda que hi havia á la barana del pou, veig per la finestra que tenian overta, á la Sra. Pona despenjant un joch de cartas del escudeller y luego contarlas, aprop de la finestra, si h-
eran totas.

Feya dias que buscaba una ocasió per poguerhi parla r y aquella nit me se 'm presentaba á las mil maravillas. Sols faltaba un medi, un pretest per dirigirli la paraula y... no 'l trobaba; al últim me decideixo á darli la bona nit y quant m' aboco á la finestra per anar á ferho, topo ab lo candelero que havia deixat á la barana, y pataplaf!! 'm cau aquest á baix del pou.

— ¡ Reyna santíssima! va esclamar la Pona al sentir lo soroll.

— No s' espanti, vaig dirli jo: es lo candelero que m' ha caigut baix lo pou; soch molt atribulat en fer las feynas.

— Cá, es molt fácil aixó; miris á mí l' altre dia m' hi va caure una ampolla ay! d' aixó fa cas, ¿ sab la vehina del quart pis? l' altre dia li va caure lo fregall ¿ sab aquesta cuynera mulata del segon pis?... hi va tirar una pistola. Ay! senyor hi ha una gent mes cutxina! vegi renti 'ls plats ab aquesta aygua, per xó jo vaig tant á la font.

— ¡Oh! perquè vosté es molt *curiosa*, vaig dirli jo ans de deixarla parlar mes, puig ab la marxa que prengué á esplicarme cassos may mes hauria acabat.

— Ay! aixó sí, miri tothom m' ho diu. Lo Sr. Rafel 'l coneix aquell llauné d' aquí al costat?... aquell que vé á passar las nits ab nosaltres jugant al solo!...

Y sens deixarla continuar quan vaig sentir de jugar al solo, vaig apressurarme á contestarli puig v'eya un camí per introduirme á casa seva.

— Ah!., lo Sr. Rafel, ja: ¿També es aficionat á jugar al solo?...

— Uy!... mes que ningú!

— Cá!... qué diu santa cristiana ¿mes que jo?

— Ah! ¿també li agrada á vosté?...

— Uy! y no poch!

Y així anarem seguint la conversació fins y tant que comparegué lo Sr. Pere á veurer que feya, puig devia aguardarla impacient, y al veurer que enrahonabam respecte lo joch qu' ell era molt aficionat, veyentme tant entusisasta me va convidar á que hi anés á sa casa á passar los ratets junt ab ells; lo mateix feu la Sra. Pona que no deixá de pregarme perquè hi anés. Jo com es natural estava que no hi veyia, los vaig acceptar la oferta donantlos un milló de gracias per la seva atenció.

— Ah! que contentíssim estava jo. Acabo de arreglar-me en quatre salts y m' en vaig mes correns que depressa cap á casa de lo sabater.

*
* *

La botiga de lo sabater era petiteta; á las vidrieras hi havia colocats uns transparents ab los següents lletreros; al del mitx una sabata, al centro que separaba lo nom del apellido del amo, lo de la part dreta deya aixís: *se hacen zapatos de todas dimensiones* y lo de la esquerra: *se hacen zapatos para callos*. La botigueta era rónica en extrem, un corredoret que venia al frente conduhia á la cuyna que semblava una d' aquestas de una casa de fora.

Despres d' haverme arreglat com desitjava, vaig enca-minarme vers la botiga que acabo de descriure. Al obrir la vidriera, un gosset d' aquestos que n' diuhen *pataners* 's posá á burdar y m' anava á mossegar á no ser per la Sra. Pona, que al veurem sortí corrent de la cuyna hont ja hi havia la reunió, y m' el tregué d' entre camas dihent:

— Marxa *linda*! ay' dispensi lo deu havé assustat ¿no es veritat?

— Cá! no senyora, no.

— Per xó no mossega, no mes burda.

Lo Sr. Pere al adonarsen de mí, s' alsá de la taula y vingué corrents diguentme.

— Entri, entri no fassi compliments, com á casa seva.

Al ser que entrarem á la cuyna la senyora Pona vá esclamar:

— Aquí 'ls presento al vehí del aquí 'l primé pis que ve á honrarnos passant lo ratet ab nosaltres.

— Mil gracias, la honra será meva, vaig contestar á la Sra. Pona al mateix temps que saludant á los vehins que rodejavan la taula. Los quals eran lo Sr. Rafel llauné, lo Sr. Pau fusté, lo Sr. Joseph cadiraire y lo Sr. Cassimiro mestre de primera ensenyansa.

Veus aquí de qui 's componia aquella reunió.

Lo Sr. Rafel va donar las cartas corresponentas á cada hù y deixant las sobrantas á sobre la taula va esclamar:

— Apa que tiri qui li toca.

— Bon joch, va dir lo Sr. Cassimiro.

— Mal per mí: va respondrer donya Pona. Juga, noya: Y la Doloretas va tirar l' as d' oro sobre la taula.

Lo Sr. Cassimiro que anava de company ab mí, me va mirar de fit á fit esclamant en veu alta:

— ¡Fállali!

Jo anaba á ferho, mes donya Pona m' ho va privá ensenyant l' as de *palo* dient:

— Que ho probi!

— Es meu, va dir lo Sr. Pere plegant las cartas jugadas.

Aixís vam passar tota la vetlla. La Doloretas me pegaba unas miradas que 'm traspasaban lo cor. Per fi, quant en lo quinqué comensá á mancar 'l petróli, y algun dels vehins hi feu petar algun badall se va acabar la reunió.

Yo vareitx despedirme dels concurrents, lo mateix que de la familia del Sr. Pere, los quals me pregaren en gran manera que anés continuant assistinthi.

*
* *

Aixó va durar tot l' hivern en que cada vetllada no vaig faltarhi en concorrer á mes de anarhi algun dematí per parlar ab la Doloretas ab l' excusa de llegir lo diari.

La noya del Sr. Pere cada dia se 'm feya mes simpática, fins á tant que demanantla al seu pare, va ser la meva promesa, y m' hi vaig casar.

No van faltar á venir en lo casament los Srs. Joseph, Pau, Rafel y don Cassimiro, que aquest últim pel camí no 's descuidá de recomanarme lo seu estudi per si may tenia algun noyet.

Y ja vehuen lo resultat de las vetllas. L' home casat y molt content. Lo Sr. Pere mes tart va treurer la grossa de Madrit; va plegar la botigueta y avuy vivim tots plegats y jo molt ditxós, puig de familias com la del Sr. Pere no 'n corren gaires: per xó mes de quatre voltas benehesch l' haverme caygut lo candelero al pou, puig ell me va obrir pas per poderme relacionar ab la modesta familia de lo sabater.

JOAQUIM COMABELLA.

LO QU' ARA M' AGRADARÍA.

M' agrada veurer la lluna
Cuant ab los raigs platejats,
Il·lumina la corona
De la nina á qui jo am.

M' agrada sota d' un sálzer
Tenir col·loquis d' amor
Y olorar clavells y rosas
Y ab ella fèrnos petons.

M' agrada la dolça brisa
De las auras del jardí,
M' agrada sentí una Diva
Que 'm transporti al paradís,
M' agrada veure estrelletes,
M' agrada contemplá 'l mar,
Lo cant dels aucells m' agrada
Com m' agrada lo cel blau;
Pero mes m' agradaria
Ara, que tot lo del mon,
Un bon llumillo ab mongetas
Com lo guisan al Falcó,
Perque fá vint y dos horas
Que no m' há entrat re 'n lo cos.

NARCÍS CAMPANY Y PAHISA.

LO TESTAMENT D' UN POETA.

Un cop jó siga mort, feu que m' enterrin
Hont no puga fer nòsa, y ab la lira
Que córdas ja no té, vull que 'm soterrin:
Si algun dels meus parents, per péga's tira
De tots mos bens demunt, per cop d' efecte
Si acás il·lusionat per l' or delira,

Digau que tinga dels papers respecte,
Que son lo meu tresor, ... ¡sommis de ganat!
Y si es caritatiu aquest subjecte

Y no té rés de tonto ni pavana,
Suplico que venéri de ma musa
Las ideas sublins', que aixis ho mana

La meua voluntat, y que si abusa
Del féix de paperots, y á un drapayre
Los vent fins escudat d' alguna escusa,

Suplico no serveixin ¡oh desaire!
Per férne paperinas, puig vindria
Desd' lo fons del infern espasa enlayre

Y fér, á lo villá degollaria.
Dels llorers y coronas y la gloria
Ja pot férne estofat fins cada dia;

Un *paternoster* diga á ma memoria....
Y si vol pot menjar-se en cás d' apuro
Los fulls del llibre de la meua historia.

Ma riquesa es compont; puntas de puro,
Dotze pipas bastant equilotadas;
Cuatre botellas y uns quants taps de suro,

Un pantalon, dos botas esbotzadas,
Un tarot, una capa madrilenya
Que té totas las voras molt arnadas,

Ni un calé ne treurá, si acás se ho empenya
El que sigui l' hereu de 'aytal herencia;
Tant sols suplico, que si aixó desdenya

Que tingui per mon be molta conciencia,
Y que guardi també un tinté de banya;
Que 's la caixa fael de ma paciencia

En los temps bén volguts de la Castanya.
Així estaré tranquil dintre la fossa;
Hont no s' hi fica la maldat y manya;

Si algun mortal un llagrimall hi posa
En freda nit, y á lo fossar s' atansa,
Mormuri sols demunt la meua llosa;
«Pobre poeta... en dolça pau descansa!»

VICENS BARUTA Y VALLS.

ESCANDOL.

Segons se diu, 'n un teatre,
al comensar la funció,
la nit del passat diumenge
hi hagué un escandol molt gros

motivats per un *subjecte*
que sens mica de rahó
del primer pis pretenia
lo milló palco, d' *arrós*.

Mes després de la vergonya
de tenir de tocá 'l *dos*,
aturdit ab tal xiulada
que axordá fins als actors,
se fá corre y s' assegura
desde 'l *Poble Sech* al *Born*
que 's fará de tal escena
un juguet bastant *graciós*
que hi haurá, puig es bilingüe,
catálá ab *comas* y tot
y farán imprimir l' *acta*
després d' haber *crídat* molt.

JOAN ALMIRALL.

TOT POT SÉ.

Desitjós de inspirarme una comedia
vaig volgué fer l' amor á una casada,
y ella qu' era en estrém espavilada
digué — Ho te mal, si un altre no ho remedia.

Lo seu marit ho sab, de rábia frisa,
satisfacció 'm demana: jo m' enfado,
y éll que no es gens amich de fer bolado
molt encés va arrimarme una pallissa.

Plorant los cops y despreciant la fama,
vaig fugir á un racó de casa meua;
si algun poeta ho sab, per gloria seva
ben cert estich de que se inspira un drama.

Pero si per dissort, ho sab un *lganso*
dels que buscan vuit rals y canti 'l cego,
que siga compassiu, per Deu li prego
y no fassa bunyol algun romanso.

PERE POBLADOR.

LO CRESTALL.

De dintre 'l march que l' aguanta
un crestall, deya:

— Jo brillo y mil raigs escampo
de qui 'm llumena.

Lo buf del ayre que 'm toca
lo cor me gela,

Y com si temés d' angoixa
de trista pena;

Guardarme de que no 'm trenquin
es ma fatlera,

Trencat ¡ay! ningú 'm te apreci,
tothom mèn llesa:

Igual que 'l mirall compáris
tota donzella.

JOSEPH CAMPAMÁ.

A JULIA.

No en créurer sigas atea
que t' estimo com un boig,
puig si fossis, pel meu goig,
un teatro com «*Romea*»,
mal sentís de la platea
desd' lo públich ¿que 't puch dir?
crits que fan avergonyir,
un palco demanaria
puig lo meu desitj seria
lo poguerte presidir.

SALVADOR MIR.

NOVAS.

Lo drama «*Lo que no puede decirse*» que 's posá en escena dilluns en lo «Romea» si bé no tenim lo talent de son autor, no 'l creyém tan gran com nos lo habian sopusat, puig lo que, mes nos va satisfacer fou lo desempenyo, particularment per part dels senyors Parrenyo, Cazurro, Fuentes y 'l beneficiat D. Vicens Miquel. En quan á l' estreno de *Recibe los lúnes*, ignorém qui es son autor, puig no fou demanat en escena porque deuria titularse *Recibe los lunares*.

Dilluns fá lo seu benefici la simpática dama jove Sra. Clotilde Perez, posantse en escena lo celebrat drama del jove autor Sr. Cabestany *El esclavo de su culpa*.

Atotas aquellas personas que vulguin obsequiarnos ab anuncis, los posem á préus modichs, y al mateix temps los redactem de nou setmanalment donantlos distinta fórmula y humorística redacció.

Sabem está próxim á publicarse un periódich quinzenal·il·lustrat ab lo titol «*La Bordadora*,» qual direcció portará lo jove artista En Jaume Brugarolas, intel·ligent en o b·jectes de labors y brodats.

Li desitjem una felissa campanya y molta suscripció.

D' avuy en vuit dia 2 del entrant farálo benefici en lo teatre de la Comedia un aprofitat y tant com estudiós conegut jove actor de la societat *Guerrers*, á fi de véurer si ab la bona ajuda de la asistencia de sos amichs, quedará lliure de la quinta. Creyém que basta aixó y lo saber que 's distingeix ab l' obra escullida *La Casa Payral* pera véurers complasent y ajudat dels que l' aplaudeixen.

No es com vam dir *Los Pastorillos*, la obra que estrena rán demá diumenge los alumnos del Col·legi Mercantil es, sí, una sarsuela que ab lo titol de *La pastora de Nazaret*, ha escrit nostre amich lo jove escriptor en Emilio Boix, y que ha posat en música lo Sr. Rafel Tristany, professor de dit Col·legi.

Dilluns á las 8 del vespre segons nos han dit tindrà lloch una Junta general de la societat humorística «*Lo Niu Guerrero*» en lo carrer de Aray núm. 3, pera tractar del certámen humorístich que anualment celebra.

Sentim lo percance de nostre colega local «*La Correspondencia de Barcelona*,» aixís com felicitem al eminent lletrat D. Estanislao Figueras pera sa brillant defensa.

Nos han visitat de nou, los periódichs *El Correo Teatral*, *La Integridad de la Pátria* y *El Diluvio*; honrantnos ab lo cambi de tant reputats colegas.

Enredos á mitja nit,» es lo titol de una comedieta que nostre amich lo jove y modest autor En Martí Revoltós, ha escrit per la societat «*Gurrers*» que diumenge s' estrenará. Demá també posan en escena lo magnífich drama «*El esclavo de su culpa*».

La acreditada Revista *La Renaixensa*, conté en son últim número publicat lo següent Sumari: Ninou de J. Coroleu, Aymerich de Peguillhé de Victor Balaguer, De la batalla de Vich, á la acció de Roda, de Martí Gents y Aguilar. Lo moviment literari catalá en 1877, de A. Aulestia. L' arbre de la patria, de Marian Aguiló. Sombra, de F. Ubach y Vinyeta. La Catedral, de J. Martí Folguera. Bibliografía, de J. Sardá.

Además dona ja 24 planas de lo *Llibre de cosas*, asenyalades con á folletí; del mateix tamanyo que la Revista.

Ademés de las melloras que hem fet ja en aquest número, no es llunyá lo dia que donarém dotse planas en lloch de vuit, sens aumentar lo preu y fent encare algun regalet als suscriptors.

Ab aixó qui vulga tenir lo periódich menos rebregat y portat á casa cada divendres al vespre, podrá disfrutar de la gangueta suscribintse por tres mesos, sols ab 5 ralets, y si es á fora 6 ralets trimestre.

Per las suscripcions, Rambla de Canaletas, núm. 5, llibreria.

En la funció que á benefici de dos presos se doná al Olimpo, se distingiren los Srs. Gil Vilassau y Manel Panadés com també la senyora Corretger, acompanyant en bona part los senyors Baró y Llonch, en lo drama, *Un drama nuevo*.

Lo senyor Panadés y la simpática senyoreta Ricart, estan mol bé en la pessa *Com suchsuheix* moltes vegadas.

Hem rebut un tomet que 's ven á 4 rals, de poesias castellanas que ab lo titol de «*Latidos*» ha publicat nostre colaborador En Francisco Xavier Godo, que acredita una vegada mes lo bon concepte que d' ell nos haviam format.

Lo felicitem de veras.

En la imprenta del senyor Oliveres están ja component la traducció al castellá del poema *L' Atlántida* deguda á la ben trempada ploma del senyor Despujols, á qui grans aplausos li valgué lo llegirla en l' Ateneo Barcelonés.

VARIETATS.

Que si t' estim' me dius, perla?
Ja tant no me ho fasses dir,
Que la joya 't donaria
Qué 'm vaitg empenyar ahí'.

Joseph Campderrós.

—T' acompanyo en l' alegría.

—De que 'm parlas?

—Home, de la mort de la teva sogra:

Oy que ve bé, per lo dia que 's mori la meva 'm farás lo favor de dirme hont *te van fer aquell*as ESQUELAS tant serias y elegants.

—A la PLASSA DE LA LLANA N. 9 á casa en DOMINGO CODINA que també fá molt barato targetas de visita, facturas, cromos, impressions de totas clases etc. etc.

¿Que no ho saben? En Napoleon, aquell que talla ulls de poll, está que bufa contra tots los treballadors de la

SABATERIA DE PERE ALÍS

HOSPITAL N. 88.

Y saben perquè? Perque aquet xicot fa unas botinas que á més d' esser molt bonas, bonicas y baratas, tenen la propietat de curar los úlls de poll, radicalment, quitant feyna á en Napoleon.

*
**

Per tú, nina, jo no visch,
per tú n' he perdut la gana;
y per tu *aprench de tocar*
bé ó malament... la guitarra.

VALENTÍ JULIVERT.

**
**

Lo dia 15 de Febrer á l' hora de dinar hi haurá un eclipse, ab aixó lo sol y la lluna 's *barallarán*, y los que ho vulguin presenciar, poden anar á provehirse de *telescopis* á casa l' óptich

E. GRILL.

CARRER DE S. PAU N. 8.

que 'ls servirá molt bé y barato. També te aparatos quimichs, y fisichs y

PARA-RAYOS.

*
**

Cert dia, dos disputaban
de si era fals ó no un duro;
y per sortir del apuro
un altre duro buscaban.
— Ja veurás, prompte ho sabré
y 't convencerás Fortuny,
essent d' Isabel lo acuny
segú un altre 'n trobarém.
Y en aquell moment, lo cel
li presenta un conegut
y li diu tot resolut:
— ¿ Te cap duro d' Isabel?
— Dispensi don Bartomeu,
li contestá aqueix ofés.
— ¿ Vosté á mi per qui m' ha prés?
Si jo un duro tinch, es meu.

JAUME VIRGILI.

*
**

— Qu' está cremada la teva xicota perquè no vas comparexe al hora al punt de la cita. — No me 'n parlis lo rellotge 'n te la culpa, que se 'm va parar y vaig fer tart y no se ahont durlo á arretglar. — Ves á la

RELOTGERIA

del CARRER DE SAN PAU N. 1 á casa

EN GUMERSINDO CORTÉS

que en aixó d' adovar rellotges, sab molt bé ahont té la mà dreta, y que també si vols ne té per vendre de molt bons y á uns preus que son baratissims.

*
**

Lo carrer del Regomí,
¿ ahont es senyó Canut?
— ¡ Oh! no te ho *sabria di*.
— ¿ No parla pas tartamut?

EUDALT SALA.

— Miri, miri mamá, quins cromos mes bonichs! ¡ Quinas targetas!!

— Bè, no t' entretingas ¡ Camina! Camina.

— No, vull que 'm compris una colecció.

— Cuyta, cuyta ¡ Entra!

— Deu lo quart; lo senyor don

RAMON RIERA

— Servidó.

— Veyam una colecció per la meva filla.

Y al cap de poca estona, sortia la nina contenta de la

LITOGRAFIA DEL CARRER AMPLE N. 15

*
**

Dos joves seguian una minyona mol elegant y á la fi va ficar-se en la botiga de

DIBUIXOS Y BRODATS

que al carrer del Aray n.º 3 te en

JAUME BRUGAROLAS

D' allí 'n sortí despres ab uns mocadors brodats y al tres que hi havia dibuixos ab negre permanent

¿ Creurian que per los mocados se 'n varen enamorar?

*
**

OBRAS FESTIVAS D' EN PAUL DE KOCH

Se publican ab bonicas entregas de una elegant impresió al ínfim preu de

CUARTILLO DE RAL CADA UNA.

Las magníficas láminas son del intel·ligent y renombrat artista

D. EUSEBI PLANAS.

Los que desitgen suscriurers á tant important publicació pódén dirigir-se á la casa editorial de EN VICTOR PEREZ. Administració d' aquet setmanari, RAMBLA CANALETAS 5.ª llibrería.

*
**

Que 'us assembleu tú y ta mare

Es molta vritat, sols qu' ella

Es molt mes *vella* que tú

Y tú molt mes, qu' ella, *bella*.

S. VENTURA Y A.

*
**

Ahir varem sentir lo pregoner, que digué lo següent al cantó del carrer Nou de la Rambla:

— Cuansevol y cualsevulla, que necessiti de tota classe de géneros, á preus molt recomanables que vaigi en lo establiment de

VÁRIS GÉNEROS

DE DON ALBERT MOLINS.

carrer del CONDE DEL ASALTO N.º 22 BIS que 'ls servirán á las mil maravellas.

Ab aixó ja ho sáben cap allá falta gent.

*
**

— Quin barret mes maco que dús, ja se d' ahont es.

— Cá! ¿ á véure si ho endevinas?

— De casa en

VENANCI GASOL

CARRER DE EN GIGNÁS, N.º 16.

— Noy ho has acertat.

— Sí també 'm fá 'ls meus.

— Es molt bon sombrero y serveix molt acomodo.

— Huy! be prou que ho sé, mira ja fá un grapat d' anys que m' hi serveixo y estich contentísim.

— A tothom sento á dir lo mateix, vaja, com ell no 'n córren gaires.

L'altra dia una mossa molt caya que s' enamorà d' ella mateixa al véurers vestida per anar al ball de màscaras, va tenir la idea de ferse retratar ab aquell traque ab la careta y tot. Se 'n anà en la acreditada

FOTOGRAFIA DE RAFEL ARENYAS

CARRER DEL HOSPITAL N.º 27 Y 29.

Se va fer retratar ab la màscara y tot, y envià los retratos als seus parents.

Donchs ¿Creurian que la van coneixe?....

* *

—Ahont vas ab aquet cul de pastetas?

—¡Ay caràtossos! ¡Tens rahó! Res sabs que ha sigut, que are vinch de comprar-me unas botinas á casa en

JOSEPH CUADRADAS

RIERA S. JOAN N.º 11.

y ab l' afició que me las emprova, no m' he adonat que m' havia sentat á la cassola de las pastas.

* *

—Noy ja soch *bolero*, ja somio *castanyolas* y *panderos* y tot, créume vesten á veurer lo

MESTRE DE BALL

del CARRER DE OBRADORS, N.º 9 PIS 1, pregunta per ALEJANDRO ARENYAS y ab pochos cuartos farás unas tercerillas que anirás meslleuger que aquells cessants que corran per Madrit.

* *

L' altre dia preguntaba una noya á la seva mare. — Qui es aquet senyor

MIGUEL ESCUDER

que te tanta fama? — Y contesta sa mare: — ¿Sabs qui es? lo que 'ns ha de fer guanyar la vida porque te unas

MAQUINAS PER CUSIR

que van mes lleugeras que la caixa del municipi. — Y la filla replicá. — Sí, pero com n' hi podém comprar si no tenim prou cuartos. — Aixó ray, digue sa mare: Mira li pagarem A PLASSOS A 10 RALS SETMANALS: y se 'n anaren á la BARCELONETA CARRER DE SANT MIQUEL

* *

Vaja per forsa tenen de estar ben cusidas las pessas que surten de la

SASTRERIA

DE

En JOSEPH CAMPDERRÓS

Carrer del hospital n.º 90. porque d'en tant en tant, hi portan la feyna unas moseas mes cayas, que 'ls hi diré jo? mes cayas que la defensa que va fè En Figueras de *La Correspondencia de Barcelona*.

* *

—No ho saps, que tinch la má privada?

—Y aixó xicot, me deixas blanch.

—Sí home, densá que váreig anar apendrer d' esgrima á casa l' ESTRANY que tinch aqueixa forsa. Ves al gignás del

CARRER DE LA CANUDA

ahont per 40 RALS AL MES

EN IGNASI AIXELÁ

te deixarà fet un mestre d' esgrima y un MATON y l' ESTRANY 't convertirà en un Hércules.

* *

Un home molt rich malehia 'ls seus pares perquè no l' havian ensenyat de llegir y escriure; y una mare que ho senti digué. — Vaja, encare que haigi d' anar á captar los diners vull educar lo Noy: dit y fet se 'n anà al

COL-LEGI MERCANTIL

Carrer de Moncada, 25, y allí lo senyor Director

D. EVARISTO DEY

li doná rahó de las classes de instrucció primaria y de que además de las seccions de párvuls y de primera y segona ensenyansa, se dona en dit col-legi la especial pera obtenir la de PERITATJE MERCANTIL.

De 7 á 10 de la nit, hi han classes particulars pera los obrers, y de 9 á 11 de la mateixa pera los dependents de comers.

S' admeten alumnos pensionistas, mitj pensionistas y externs.

y Avuy teniu que aquell xicot está ja preparat per seguir cualsevol carrera.

* *

¿Qu' es lo mon sino un fantasma?
en lo mon la vida qu' es?

— Jo te ho diré be prou: Res,
pèls clatells un *cataplasma*.

ALTRES.

* *

Noy: no trobo ni un amic que 'm deixi un duro, me 'l pots deixar tú? — Ja veurás, jo no: pero 't portaré en una casa que sense que ho sàpiga ningú te donarán lo que vulguis mentres que per testimoni deixis algun moble, albas, llibres, ó en fi algo de valor — y ahont es aixó? — Home en la

CAIXA DE PRÉSTAMS

que hi ha en lo CARRER DE S. PAU, N.º 10, 1.º — Ja veurás que allà 't servirán com un amic y ningú sabrà com has sortit del apuro, sino 'ls ho dius tú.

* *

— Me 'n vaig á fè fer la meua caricatura porque la posin als periódichs. — Mila que 't costará molts cuartos. — ¡Ca! Mira: me 'n vaig á casa de 'n

FONQUERNI

que es un jove molt trempat y

GRABADOR ZINCÓGRAFO

y ell que ab pochos cuartos fa

TRASLLATS Á LA TIPOGRAFIA DE TOTA CLASSE DE
TRABALLS LITOGRAFICHS.

Ab un tres y no res m' ho farà — ab aixó si vols venir me 'n vaig, CARRER DE LANCASTER, 13, ENTRESSUELO.

* *

Sabs Químet que ets ben estalviador? — Home no se á que 't refereixes — A que densá que 't coneix que 't veig sempre lo mateix barret. Jo no se com s' ho feu per no espatllarlos may.

— Ja veurás com ho faig: aixó segons ahont se compran y com que lo meu es de una bona

SOMBRERERIA

que hi ha al Carrer del hospital n.º 38.

per xó es que 'm duran; per que En

MELCHOR COSTA

Deu tenir algun secret per ferlos durar

— Donchs Noy te dich que d' aquí endavant aniré ab barret com tu.

SOLUCIÓ Á LO DEL N.º ANTERIOR

En los «Jochs Florals» vaig veure
dels Jochs Florals lo *Car-tell*
y diuben si 'l Malaguenyo
tindrà lo primé *Uorer*.

UN FORASTER.

XARADA

Per *prima* es molt *prima*-dos
ser general que *tercera*
y es *hu-dos* un setmanari;
cuan molts *tota* hi ha fetas.

ANTICH XARADISTA.

ENDEVINALLA

Jo causo la miseria
jo causo 'l mal estar
jo causo la riquesa
y la felicitat.

ANTON SUS

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ,
Rambla de Canaletas, n.º 5, Llibreria.

Estampa de J. Oliveres á c. de A. Xumetra, C. Sta. Madrona n.º 7 1878